

00715

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Jacek Sadowski

Sędzia SA – Agata Zając (spr.)

Sędzia SO del. – Sylwia Urbańska

Protokolant: – sekr.sądowy Paulina Czajka

**po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r. w Warszawie
na rozprawie sprawy z powództwa**

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zmianę decyzji

na skutek apelacji powoda

**od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów**

z dnia 18 grudnia 2014 r.

sygn. akt XVII AmE 100/13

I. oddala apelację;

**II. zasądza od _____ . z
siedzibą w _____ na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki
kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania apelacyjnego.**

Starszy Sędzia Izby Sądowej
Grazyna Fortczan

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05 lipca 2013 r. Nr DRG-4113-444(3)/2012/2013/554/MJ pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 grudnia 2012 r. złożonego przez . . . z siedzibą w . . . odmówił zmiany decyzji z dnia 30 czerwca 2008r. Nr WPC/1-ZTO/554/W/1/2008/MJ, zmienionej decyzją z dnia 3 marca 2009 r. Nr WPC/1-ZTO-A/554/W/1/2009/MJ, decyzją z dnia 17 czerwca 2009 r. Nr WPC/1-ZTO-B/554/W/1/2009/MJ, decyzją z dnia 12 marca 2010 r. Nr WPC/1-ZTO-C/554/W/1/2010/MJ, decyzją z dnia 8 października 2010 r. Nr WPC/1-ZTO-D/554/W/1/2010/MJ, decyzją z dnia 29 marca 2012 r. Nr WPC/1-ZTO-E/554/W/1/2012/MJ, decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. Nr WPC/1-ZTO-F/554/W/1/2012/MJ oraz decyzją dnia 24 stycznia 2013 r. Nr WPC/1-ZTO-G/554/W/1/2013/MZB, w sprawie przedłużenia na okres do 31 grudnia 2025 r. ważności koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych udzielonej przedsiębiorcy - . . . z siedzibą w . . . decyzją z dnia 28 listopada 1998 r. Nr WPC/1/554/U/1/98/EB.

. . . z siedzibą w . . . i wniósł odwołanie od niniejszej decyzji, zarzucając jej:

- 1) naruszenie art. 155 § kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 33 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo Energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012r. Nr 1059) poprzez odmowę zmiany warunków koncesji, pomimo że wnioskodawca wykazał, że spełnia wszystkie przesłanki niezbędne dla uzyskania koncesji;
- 2) naruszenie art. 28 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1200) w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na

przyjęciu, że produkcja biopaliw ciekłych w wyniku przeklasyfikowania biokomponentów, nie stanowi wytwarzania biopaliw ciekłych w rozumieniu Prawo energetycznego;

3) naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o biopaliwach w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 11 ustawy o biopaliwach, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że o statusie biokomponentu lub biopaliwa ciekłego decydują wyłącznie parametry jakościowe;

4) naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t. jedn. Dz. U. z 2010, Nr 220, poz. 1447 ze zm.) w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne oraz art. 28 ustawy o biopaliwach, poprzez nieuzasadnione przyjęcie definicji pojęcia „wytwarzanie”, które dyskryminuje powoda w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej w stosunku do innych przedsiębiorców, mimo spełniania przez powoda wszystkich warunków, które uprawniają do otrzymania koncesji na gruncie ustawy Prawo energetyczne;

5) naruszenie art. 7 k.p.a. oraz art. 1 i art. 23 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo energetyczne poprzez:

- nieuwzględnienie kontekstu systemowego oraz celowościowego wykładni pojęcia „wytwarzanie”,

- nieuwzględnienie przy wykładni pojęcia „wytwarzanie” dynamicznego charakteru tego pojęcia w kontekście zmian w systemie prawa oraz zmian w zakresie kształtowania się rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę decyzji w całości i orzeczenie zmiany koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych, udzielonej przez Prezesa URE

na mocy decyzji nr WPC/1/554/U/1/98/EB, wydanej 28 listopada 1998 r. z późniejszymi zmianami, poprzez włączenie do zakresu przedmiotowego ww. koncesji procesu wytwarzania estrów stanowiących samoistne paliwo (BIO 100) w drodze ich przeklasyfikowania z

estrów stanowiących biokomponent, zgodnie z wnioskiem złożonym przez powoda do Prezesa URE w dniu 20 grudnia 2012 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie i zasądził od powoda na rzecz Prezesa URE kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 28 listopada 1998 r. Nr WPC/1/554/U/1/98/EB, zmienioną decyzją z dnia 13 sierpnia 1999 r. Nr WPC/1A/554/W/3/99, decyzją z dnia 29 czerwca 2000 r. Nr WPC/1B/554/W/1/2/2000/AJP, decyzją z dnia 11 stycznia 2008 r. Nr WPC/1C/554/W/1/2008/MJ, decyzją z dnia 30 czerwca 2008 r. Nr WPC/1-ZTO/554/W/1/2008/MJ, decyzją z dnia 3 marca 2009 r. Nr WPC/1-ZTO-A/554/W/1/2009/MJ, decyzją z dnia 17 czerwca 2009 r. Nr WPC/1-ZTO-B/554/W/1/2009/MJ, decyzją z dnia 12 marca 2010 r. Nr WPC/1-ZTO-C/554/W/2010/MJ, decyzją z dnia 8 października 2010 r. Nr WPC/1-ZTO-D/554/W/1/2010/MJ, decyzją z dnia 29 marca 2012 r. Nr WPC/1-ZTO-E/554/W/1/2012/MJ, decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. Nr WPC/1-ZTO-F/554/W/1/2012/MJ oraz decyzją dnia 24 stycznia 2013 r. Nr WPC/1-ZTO-G/554/W/1/2013/MZB, udzielono przedsiębiorcy -

siedzibą w , koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych na okres do 31 grudnia 2025r.

Pismem z dnia 20 grudnia 2012 r. wystąpił z wnioskiem o dokonanie zmiany przedmiotu i zakresu działalności określonego w udzielonej mu koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych polegającej na włączeniu do zakresu przedmiotowego koncesji procesu wytwarzania estrów stanowiących samoistne paliwo ciekłe (BIO 100) w drodze ich przeklasyfikowania z estrów

stanowiących biokomponent. W uzasadnieniu swojego wniosku Przedsiębiorca wskazał m. in., że: „W celu optymalizacji procesu wytwarzania BIO 100 na potrzeby realizacji przez *Narodowego Celu Wskaźnikowego („NCW”)*, Spółka zamierza uruchomić (...) proces wytwarzania paliw ciekłych, którym będzie przeklasyfikowanie estrów metylowych wyższych kwasów tłuszczowych stanowiących biokomponent (komponent paliwowy) w estry stanowiące samoistne paliwo (biopaliwo ciekłe)”. Z informacji zawartych we wniosku wynika, że: „Przedmiotowa operacja polegałaby na zakupie przez Koncesjonariusza (na terenie kraju lub w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego) estrów stanowiących biokomponent, dostarczenia ich do własnych baz paliw oraz nadaniu im w dokumentacji podatkowej (faktury) przeznaczenia jako estry stanowiące samoistne biopaliwo ciekłe (tzw. BIO 100) w chwili ich pierwszego wydania na rynek”. W dalszym ciągu Przedsiębiorca wskazał, że: „Potrzeba uregulowania procesu przeklasyfikowania estrów w BIO 100 w ramach posiadanej koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych wynika z uzyskanej przez Koncesjonariusza interpretacji podatkowej Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 18 września 2012 r. sygn. IPPP3/443-763/12-2/SM, zgodnie z którą proces przeklasyfikowania estrów jako biokomponentu w estry stanowiące samoistne paliwo ciekłe jest procesem produkcji wyrobu energetycznego w rozumieniu reżimu ustawy akcyzowej” - tj. ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626 z późn. zm.).

podniósł również, że w związku z tym, że: „(...) potencjalne uruchomienie przedmiotowego procesu wytwórczego na gruncie przepisów akcyzowych, będzie oznaczać powstawanie we wskazanych terminalach, paliwa BIO 100 - produktu koncesjonowanego na gruncie przepisów prawa energetycznego sprzedawanego po raz pierwszy na rynek przez Koncesjonariusza”, „(...) taki stan faktyczny wymaga jego uwzględnienia w treści posiadanej koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych poprzez uznanie przez Prezesa URE przeklasyfikowania estrów w BIO 100 jako nowego rodzaju

procesu wytwórczego paliw ciekłych."

zwrócił także uwagę na

możliwość podwójnego przeznaczenia produktu jakim są estry oraz, iż - w jego opinii - fakt, że: „ustawa Prawo energetyczne nie zawiera definicji legalnej pojęcia wytwarzania paliw ciekłych, co oznacza, że w obowiązującym stanie prawnym Prezes URE ma swobodę w możliwości włączenia w zakres tego pojęcia również opisanego we wniosku procesu przeklasyfikowania."

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do zmiany decyzji koncesyjnej wydanej w stosunku do _____, albowiem Przedsiębiorca ten nie zamierza rozszerzyć zakresu swojej działalności poprzez wdrożenie nowego systemu wytwarzania określonego rodzaju paliwa. Nawet z wniosku Przedsiębiorcy złożonego w postępowaniu administracyjnym wynika, że zwraca się on o dokonanie zmiany koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych poprzez uwzględnienie w niej „procesu wytwarzania paliw ciekłych, którym będzie przeklasyfikowanie estrów metylowych wyższych kwasów tłuszczowych stanowiących biokomponent (komponent paliwowy) w estry stanowiące samoistne paliwo (biopaliwo ciekłe)". Zdaniem Sądu Okręgowego już pobieżna analiza tego wniosku wskazuje, że Przedsiębiorca faktycznie nie planuje innowacyjnego wytwarzania paliwa, nie uwzględnionego do tej pory w decyzji koncesyjnej, gdyż ubiega się o objęcie koncesją jedynie przeklasyfikowania biokomponentu w samoistne paliwo.

Sąd Okręgowy przywołał treść art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012r. poz. 1059 j.t.), zgodnie z którym uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania paliw lub energii, z wyłączeniem wytwarzania:

- a) paliw stałych lub paliw gazowych,
- b) energii elektrycznej w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nieprzekraczającej 50 MW niezaliczanych do odnawialnych źródeł

energii lub do źródeł wytwarzających energię elektryczną w kogeneracji z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej z biogazu rolniczego,

c) ciepła w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej cieplnej nieprzekraczającej 5 MW.

Sąd Okręgowy wskazał też, że na podstawie art. 28 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199 z późn. zm.) koncesje na wytwarzanie biopaliw ciekłych oraz na obrót tymi paliwami udzielane są na zasadach określonych w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne.

Sąd Okręgowy zauważył, że wprawdzie w dacie wydania zaskarżonej Decyzji Prawo energetyczne nie zawierało definicji pojęcia „wytwarzania”, lecz uznał za bezzasadne twierdzenia powoda, że brak definicji legalnej „wytwarzania” paliw ciekłych daje Prezesowi URE swobodę w możliwości włączenia w zakres tego pojęcia również opisanego we wniosku procesu przeklasyfikowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak przedmiotowej definicji w kontekście regulacji ustawowych uzasadnia stanowisko, że ustawodawca użył tego pojęcia w znaczeniu potocznym. Sąd Okręgowy przywołał definicję pojęcia „wytworzyć/wytwarzać” zawartą w słowniku języka polskiego jako oznaczającego „zrobić, wyprodukować coś”, i uznał, że także wytworzenie w rozumieniu Prawa energetycznego polegać będzie na wyrabianiu paliwa, przy czym będzie to proces technologiczny wytwórczy, w ramach którego dochodzi do zmiany produktu początkowego i powstanie nowego produktu o innych parametrach jakościowych.

Sąd Okręgowy wskazał, że wytwarzanie paliwa może w rzeczywistości odbywać się poprzez zaawansowaną technologicznie przeróbkę termiczną ropy naftowej w rafineriach, jak również w ramach prostszych technologii odbywać się może poprzez komponowanie paliw na bazie odpowiednich półproduktów, komponentów, dodatków uszlachetniających lub, jak w odniesieniu do gazu płynnego, poprzez mieszanie wchodzących w jego skład gazów, czy jego

oczyszczaniu, ale w każdym wypadku skutkiem jest powstanie innego produktu finalnego lub przynajmniej innego niż jeden z półproduktów.

Sąd Okręgowy wskazał, że już w stanie prawnym obowiązującym w 2010r. doktryna wypowiedała się, że „koncesjonowaniu podlega jedynie wytwarzanie, a tym samym uzyskiwanie jakościowo i rodzajowo paliw i energii innych niż przynajmniej jedna z tych substancji, która stanowiła podstawę wytworzenia określonego paliwa lub energii, zatem mieszanie ze sobą dwóch lub większej ilości paliw lub energii, które spełniają te same normy jakościowe lub techniczne, i otrzymywanie produktu w postaci paliwa lub energii, również mieszczącego się w określonej tej samej normie jakościowej/technicznej, stanowi jedynie przetwarzanie niepodlegające koncesjonowaniu (np. mieszanie paliw ciekłych z różną zawartością biokomponentów do 5% i uzyskania paliwa z zawartością biokomponentu mieszczącego się w granicach do 5% nie będzie stanowiło wytwarzania paliw, natomiast mieszanie paliwa ciekłego (bazowego) z biokomponentem w celu uzyskania paliwa z zawartością biokomponentu do 5% stanowi wytwarzanie paliw).” [Zdzisław Muras, Mariusz Swora, Komentarz do art. 32 ustawy Prawo energetyczne, LEX stan prawny 09.08.2010].

Sąd Okręgowy wskazał też, że w art. 3 pkt 7 ustawy Prawo energetyczne jest mowa o technicznych procesach w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, magazynowania, dystrybucji oraz użytkowania paliw lub energii, które stanowią procesy energetyczne, zatem z wytwarzaniem związane są odpowiednie procesy energetyczne. Sąd Okręgowy wskazał też na obowiązującą w dacie orzekania treść art. 3 pkt 45 ustawy prawo energetyczne, zgodnie z którym wytwarzanie oznacza produkcję paliw lub energii w procesie energetycznym. Zdaniem Sądu Okręgowego powyższy przepis wprost wskazuje, iż z wytwarzaniem paliwa mamy do czynienia wyłącznie podczas jego produkcji, czyli wyrobu.

Sąd Okręgowy uznał, że ustawodawca, wprowadzając przedmiotową definicję, wyeliminował ewentualne wątpliwości co do sensu „wytwarzania”, które

niezmiennie posiada to samo znaczenie. Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. wydając wyrok, bierze za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, zaś za prawidłowością ustalenia przez Prezesa URE znaczenia „wytwarzania” przemawia fakt przyjęcia analogicznej definicji tego pojęcia w brzmieniu ustawy Prawo energetyczne po nowelizacji.

Tym samym zdaniem Sądu Okręgowego wytwarzaniem nie można nazwać wyłącznie przeklasyfikowania biokomponentu w biopaliwo – BIO 100.

Sąd Okręgowy podkreślił też, że w świetle rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biokomponentów, metod badań jakości biokomponentów oraz sposobu pobierania próbek biokomponentów (Dz. U. Nr 249, poz. 1668) oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz.U. Nr 18, poz. 98), wymagania jakościowe dla estru metylowego -biokomponentu obejmują 25 parametrów fizyko- chemicznych, natomiast dla estru metylowego stanowiącego samoistne paliwo - 26 tego rodzaju parametrów oraz określenie dopuszczalności stosowania „barwników i znaczników oraz dodatków uszlachetniających w celu polepszenia właściwości eksploatacyjnych”. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2010 r. przewiduje odrębne wymagania jakościowe dla biokomponentu w zakresie dwóch parametrów tj.: brak parametru „Temperatura zablokowania zimnego filtra (CFPP)”, jak również zakaz stosowania składników innych niż dodatki uszlachetniające. Ester metylowy kwasów tłuszczowych stanowiący biokomponent nie powinien być zatem co do zasady wprost utożsamiany z estrem metylowym kwasów tłuszczowych stanowiącym samoistne paliwo (tzw. B-100), przede wszystkim z uwagi na brak wymogu spełniania przez ester stanowiący biokomponent, parametru zdefiniowanego jako temperatura zablokowania zimnego filtra (CFPP).

Ponadto zdaniem Sądu Okręgowego istotnym jest, że biokomponenty i biopaliwa stanowią odrębne kategorie zdefiniowane odpowiednio w art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz w pkt 11 lit. c ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Odmienność tych produktów ma następnie przełożenie na rodzaj formalności, jakich trzeba dopełnić przed rozpoczęciem ich wytwarzania. Działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga jedynie wpisu do rejestru wytwórców prowadzonego przez Prezesa Agencji Rynku Rolnego (art. 4 ust. 1 i 2 tej ustawy), natomiast wytwarzanie biopaliw ciekłych oraz obrót tymi paliwami wymaga uzyskania koncesji Prezesa URE na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne (art. 28 ustawy). Niewłaściwym jest zatem w ocenie Sądu Okręgowego utożsamianie obu produktów, co do których stosuje się odrębne regulacje prawne. Nie wyklucza to, jak pokazują wyniki z badań Ośrodka Badawczo – Rozwojowego Przemysłu Rafineryjnego S.A. sytuacji, kiedy estry metylowych kwasów tłuszczowych będą mogły być zakwalifikowane zarówno jako biokomponent, jak i biopaliwo ciekłe (k. 13 akt adm.).

Sąd Okręgowy wskazał, że w interpretacji indywidualnej Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 18 września 2012r. dokonanej dla stwierdzono, iż proces przeklasyfikowania biokomponentu spełniającego wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2010 r. w biopaliwo ciekłe w postaci estru stanowiącego samoistne paliwo, spełniające wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 22 stycznia 2009 r. jest procesem produkcji wyrobów energetycznych w rozumieniu przepisu art. 87 ustawy z dnia 06 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626 ze zm.), jednak uznał, że taka interpretacja ma swoje uzasadnienie w art. 87 ust. 1 powołanej ustawy, gdzie wprost uregulowano, iż „produkcją wyrobów

energetycznych w rozumieniu ustawy jest wytwarzanie lub przetwarzanie wyrobów energetycznych, w tym również mieszanie lub przeklasyfikowanie komponentów paliwowych, rozlew gazu skroplonego do butli gazowych, a także barwienie i znakowanie wyrobów energetycznych”.

Zdaniem Sądu Okręgowego znaczenia „produkcji wyrobów energetycznych” z ustawy o podatku akcyzowym i „wytwarzania paliw” na gruncie ustawy Prawo energetyczne nie są zatem jednolite. Definicja zawarta w art. 87 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym została stworzona na potrzeby związane z poborem podatku i zapewnieniem przychodów do budżetu państwa. Celem prawa podatkowego jest bowiem objęcie swoim zakresem wszystkich faktów prawnych, z którymi ustawodawca wiąże skutek prawno-podatkowy, co powoduje powstanie obowiązku podatkowego, tak jak w przypadku rozlewu gazu skroplonego do butli, co do którego nie ma wątpliwości, iż nie jest wytwarzaniem paliwa na gruncie ustawy Prawo energetyczne, gdyż stanowi wyłącznie napełnienie zbiornika gazem. Prawo energetyczne realizuje zaś inne cele (art. 1 ust. 2Pe), regulując odpowiednie funkcjonowanie energetyki i bezpieczeństwa energetycznego państwa, nad którym czuwa Prezes URE, wydając w koncesje w przypadkach prawem przewidzianych.

Sąd Okręgowy wskazał też, że ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz.U. z 2012r. poz. 1190 j.t.), która realizuje zbieżne do Prawa energetycznego cele, gdyż określa m.in. zasady tworzenia, utrzymywania i finansowania zapasów ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego, przeprowadzania kontroli u przedsiębiorców objętych obowiązkiem tworzenia i utrzymywania zapasów, postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa, w art. 2 pkt 8 precyzuje pojęcie „produkcji paliw” podając, iż jest to wytwarzanie paliw w procesie przerobu ropy naftowej, a także przetwarzanie paliw poprzez procesy mieszania komponentów, w wyniku

których powstaje co najmniej jedno z paliw albo wzrasta całkowita ilość jednego z nich. W ustawie tej przyjęto zatem podobne rozumienie „wytwarzania paliwa”, co w Prawie energetycznym. Są to bowiem dwie ustawy skorelowane przedmiotem regulacji. Tymczasem ustawa o podatku akcyzowym dotyczy opodatkowania podatkiem akcyzowym wyrobów akcyzowych oraz samochodów osobowych, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi.

W konkluzji Sąd Okręgowy wskazał, że wytwarzanie paliw w rozumieniu ustawy Prawo energetyczne jest procesem technologicznym ich produkcji i wyrobu, nie obejmuje zaś przeklasyfikowania stanowiącego jedynie zabieg formalnoprawny i nie podzielił poglądu powoda, iż wytwarzanie w rozumieniu aktualnie obowiązującego przepisu art. 3 pkt 45 w zw. z art. 3 pkt 7 ustawy Prawo energetyczne obejmuje też proces technologiczny polegający na zespole czynności, w zakres którego jak wskazał powód wchodzi przyjęcie estru zakupionego przez . jako biokomponentu do bazy, dokonanie pomiaru ilości przyjętego towaru oraz jakości jako biokomponentu, czasowe przechowanie przyjętego estru w bazie, utrzymanie parametrów fizykochemicznych w taki sposób, aby mógł być dopuszczony do obrotu, czyli podgrzewanie, mieszanie, zapewnienie izolacji od wody, następnie przygotowanie estru do wydania z bazy do klienta, czyli przekazanie na środek transportu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można uznać takich czynności za techniczne procesy w zakresie wytwarzania czy też przetwarzania, gdyż w opisanym przez powoda toku postępowania skład fizykochemiczny estru przyjętego jako biokomponent nie ulegnie zmianie na tyle, by posiadał parametry fizykochemiczne, które winien posiadać ester stanowiący samoistne paliwo (BIO 100), natomiast jak wskazał sam powód „przetworzenie produktu polega na nadaniu mu przeznaczenia”, co nie jest zdaniem Sądu tożsame z wytworzeniem paliwa.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że brak podstaw prawnych do wydania decyzji zmieniającej posiadaną przez powoda koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych, zgodnie z wnioskiem powoda, skoro koncesję można otrzymać wyłącznie w świetle art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne na wytwarzanie. Tym samym zdaniem Sądu Okręgowego Prezes URE nie naruszył art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne w zw. z art. 28 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych wprowadzającego wyłącznie stosowanie przepisów Prawa energetycznego i zasadnie odmówił zmiany decyzji na podstawie art. 155 kpa, w myśl którego decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Pozwany zdaniem Sądu Okręgowego nie naruszył powyższego przepisu, gdyż dokonanie zmiany decyzji nie może opierać się tylko na przesłance słusznego interesu strony, który jako zasługujący na ochronę nie może stać w sprzeczności z prawem. W niniejszym wypadku w ocenie Sądu Okręgowego interes strony jest nie do pogodzenia z interesem społecznym, zgodnie z który koncesje na wykonywanie działalności gospodarczej muszą wydawane z poszanowaniem prawa.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił też zarzutu, że stanowisko pozwanego Prezesa URE dyskryminuje powoda w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej w stosunku do innych przedsiębiorców wskazując, że obiektywnie nie ma podstaw do wydania decyzji koncesyjnej w przypadku działania powoda w postaci przeklasyfikowania biokomponentów w biopaliwo, a zatem pozwany nie naruszył art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2013r. poz. 672 j.t.), który stanowi, że podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 3 pkt 45 w zw. z at. 3 pkt 7 w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo energetyczne poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że proces przekwalifikowania biokomponentu w biopaliwo ciekłe nie stanowi wytwarzania paliw w rozumieniu tych przepisów.

Powód wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie zmiany koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych udzielonej przez Prezesa URE poprzez włączenie do jej zakresu przedmiotowego procesu wytwarzania estrów stanowiących samoistne paliwo (BIO100) w drodze ich przeklasyfikowania z estrów stanowiących biokomponent, zgodnie ze złożonym wnioskiem.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne i w świetle których nie ma podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji.

Powód jednoznacznie wskazuje zakres czynności, jakie są podejmowane w związku z przeklasyfikowaniem estrów stanowiących biokomponenty w estry stanowiące samoistne paliwo:

- przyjęcie transportu estru stanowiącego biokomponent do wybranych baz magazynowych
- pobór próbek celem zbadania jakości estru
- pomiar ilości estru i jego przeładunek na zbiorniki magazynowe
- czasowe przechowanie estru w tych zbiornikach obejmujące utrzymanie ich parametrów jakościowych

- pobór próbek i badanie jakości przy przygotowaniu do wydania estrów na autocysterny
- nadanie estrom podatkowego i handlowego przeznaczenia jako estru stanowiącego samoistne paliwo ciekłe BIO 100 w drodze przeklasyfikowania w ramach procesu sprzedaży BIO 100 do klientów.

Zdaniem powoda powyższe czynności składają się na techniczny proces przeklasyfikowania estru w wyniku którego zostaje on przetworzony w biopaliwo bez zmiany parametrów fizykochemicznych. W rezultacie powyższego procesu powstanie paliwo ciekłe, które powodowa Spółka będzie sprzedawać po raz pierwszy na rynku, ponosząc pełną odpowiedzialność za jego jakość.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wskazane przez powodową Spółkę czynności nie stanowią procesu technicznego związanego z wytwarzaniem estrów stanowiących samoistne biopaliwo.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 32 ust. 1 pe uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania paliw lub energii.

Mimo braku ustawowej definicji pojęcia „wytwarzanie” w ustawie Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia wniosku o zmianę koncesji nie ma podstaw do przyjęcia, że obejmuje ono inne procesy, niż procesy techniczne zmierzające do uzyskania produktu mającego odmienne właściwości fizykochemiczne niż substancja lub substancje użyte w procesie wytwarzania.

Tymczasem z wyjaśnień powodowej Spółki wynika, że Spółka zamierza nabywać estry stanowiące biokomponenty, które jednocześnie spełniają wymagania paliwa BIO 100 i bez żadnych zmian fizykochemicznych mogą być użyte zarówno jako biokomponent, jak i jako samoistne paliwo ciekłe, zaś o sposobie ich wykorzystania decyduje jedynie wola wytwórcy i zapotrzebowanie rynku.

Według twierdzeń powodowej Spółki czynności techniczne w ramach „procesu przeklasyfikowania” obejmują jedynie odpowiednie przechowywanie nabytych biokomponentów. Tymczasem w art. 3 pkt 7 ustawy Prawo energetyczne ustawodawca rozróżnia techniczne procesy w zakresie wytwarzania od procesów technicznych przetwarzania, przesyłania, magazynowania, dystrybucji oraz użytkowania paliw lub energii.

Trafnie też Sąd Okręgowy wskazał na wolę ustawodawcy wyrażoną w obecnie unormowanej definicji pojęcia „wytwarzanie” zawartej w art. 3 pkt 45 pe, zgodnie z którą wytwarzanie oznacza produkcję paliw lub energii w procesie energetycznym.

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd Okręgowy ocenił zasadność złożonego przez powodową Spółkę zarówno na gruncie przepisów obowiązujących w dacie złożenia wniosku, jak i przepisów obowiązujących w chwili zamknięcia rozprawy, trafnie uznając, iż w żadnym stanie prawnym nie ma podstaw do uwzględnienia żądania powódki.

Za bezzasadne Sąd Apelacyjny uznaje zarzuty skarżącego odnoszące się do definicji zawartych w ustawie o podatku akcyzowym, podzielając stanowisko Sądu Okręgowego o braku tożsamości pojęć „produkcji wyrobów energetycznych” z ustawy o podatku akcyzowym i „wytwarzania paliw” na gruncie ustawy Prawo energetyczne.

Także powołany w apelacji dowód w postaci pisma Prezesa URE z dnia 25 kwietnia 2014 r. nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, dotyczy bowiem wykładni pojęcia „import” i kwestii nie objętych przedmiotem niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw do uznania, że wytwarzanie paliwa ciekłego w rozumieniu ustawy prawo energetyczne obejmuje także przeklasyfikowanie jednego produktu, bez zmiany jego właściwości fizykochemicznych, jedynie pod względem „prawnym, podatkowym i handlowym”.

Bezzasadne są zarzuty skarżącego wskazujące, że brak jednoznacznych przepisów zabraniających realizację takiego procesu wytwarzania paliw ciekłych w Polsce, skoro wskazany proces nie obejmuje wytwarzania, a w istocie chodzi o sprzedaż tego samego produktu jako innego towaru niż towar nabyty.

Mając powyższe na względzie i uznając podniesione w apelacji zarzuty za bezzasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.
O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

